

[Arne Larsen.]

industri ikke bør have adgang til at få sådanne investeringstilskud; det vil være helt urimeligt, for derved vil man jo tage de beskudte midler fra andre mennesker, som måske ville have stærkere behov for dem.

Vi er altså indstillet på at give dette lovforslag en meget positiv behandling. Men jeg vil gerne spørge om én ting, og det er de indhøstede erfaringer, som vi jo har vedrørende egnsudviklingsproblematikken gennem de senere år. Jeg har set, at staten har støttet visse foretagender, og jeg har også set, at nogle af disse er gået ned med flaget igen. Der var tale om en fabriksvirksomhed i Skjern, der var tale om én i Silkeborg, og der var tale om én i Frederikshavn, hvor altså en eller flere fabrikanter havde modtaget egnsudviklingstilskud og -lån, men alligevel gik det skævt. Og så stiller jeg det spørgsmål: hvad gør man egentlig, når en sådan truende udvikling nærmer sig det tidspunkt, hvor man eventuelt må erkende, at man kan ikke klare problemet? Lukker man så bare simpelt hen en sådan virksomhed? Det har man vistnok gjort, men jeg ved, at der f. eks. fra de ansattes side har været rejst det spørgsmål, om de ikke kunne blive hjulpet til at overtage virksomheden, men hvor det altså ikke lykkedes. Jeg vil altså mene, at der i sådanne tilfælde måske burde være midler til rådighed, sådan at man kunne forhandle med de ansatte eller med andre kredse om en videreførelse af en sådan virksomhed, hvis den ellers i øvrigt havde et sundt økonomisk grundlag, men hvor der altså eventuelt var tale om, at den på grund af andre ting, som ikke alene berørte netop denne enkelte virksomhed, var kommet ind i en krisesituation. Det var i hvert fald tilfældet for et par af virksomhedernes vedkommende. Jeg kunne altså tænke mig stillet yderligere lidt penge til rådighed til en sådan katastrofelånsvirksomhed, og at man eventuelt forhandlede med de ansatte og på den måde fik en mulighed for at videreføre en sådan virksomhed. Vi er altså meget positive over for lovforslaget, men finder, at de 20 mill. kr. måske er alt for lidt, og at dette beløb bør forhøjes.

Så er der lovforslaget om investeringsfradrag i egnsudviklingsområder. Der skal jeg ikke gå ind på det tekniske, det bliver der senere lejlighed til, men jeg skal fremsætte nogle enkelte principielle synspunkter.

Lovforslaget siges jo at have et begrænset sigte, begrænset i tid. Det gælder investeringer, der sker inden for det nærmeste par år, og så skal man kunne opnå investeringsfradrag i ca. 4 år fra 1970 til 1973. Det er geografisk begrænset, og det er begrænset i sit formål, og der skulle altså ikke mindst være beskæftigelsesmæssige synspunkter i dette lovforslag. Det går kort sagt ud på at give dem, der bygger, et erhvervsmæssigt fradrag i deres skattepligtige indkomst på maksimalt 20 pct. i alt i 4 år af anskaffelsesudgifter ud over 50.000 kr. Det vil altså sige, at hvis en mand bygger for 300.000 kr., får han et investeringsfradrag for de 250.000 kr., og da han kan få i alt 20 pct., hvis det er over en 4-årig periode, han udnytter mulighederne, bliver investeringsfradraget altså i alt 50.000 kr.

Men jeg vil spørge: er dette incitament nu ret meget værd? Er det rigtigt udformet? De, der i forvejen havde planlagt at bygge, og de, som mere eller mindre har påbegyndt et byggeri, kan jo spise denne gulerod ganske gratis, men herved bliver effekten i henhold til lovforslaget jo ikke særlig stor. På den anden side er den ophængte gulerod jo næppe stor nok, hvis det gælder om at fremkalde helt nye initiativer eller flytning af erhvervsvirksomheder. Man må formode, at loven for dem, der overvejer at bygge, men mangler det sidste skub, vel nok kan få en beskedent virkning. Meningen er altså, at man vil belønne en vis investeringsmæssig indsats i egnsudviklingsområder, og det er jo også godt, men belønningen sker — synes jeg — på en nok så ejendommelig måde. Er det nu en fattigper, som bider til guleroden — ham der faktisk har mest behov for at få en hjælpende hånd — så svinder guleroden ind, idet værdien af hans fradrag jo ikke er større, end beskatningsprocenten af hans indkomst betinger. Er det derimod en mere velbeslået bygherre, som går ind i et byggeri, er hans rabat jo lig med den højeste marginale skatteprocent af fradragsbeløbet.

Der sker altså en forskelsbehandling derved, at man laver fradraget i den skattepligtige indkomst. Hvis man lavede det til et simpelt skattefradrag, ville det være lidt mere tiltalende.

Selv om man altså laver en lov med begrænset sigte, er der megen grund til, at den også bliver udformet på en helt fornuftig